

عنوان مقاله:

بررسی زبان طنز در مثل های سیستانی

محل انتشار:

مجله مطالعات زبانی و بلاغی، دوره 10، شماره 20 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسنده:

Fatemeh Elhami - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه دریانوردی و علوم دریایی چابهار

خلاصه مقاله:

این پژوهش، با هدف شناسایی شیوه های زبان طنز در ضرب المثل های سیستانی انجام شده است. گویش سیستانی، متعلق به مردم سرزمینی است که در شمال شرقی استان سیستان و بلوچستان، ناحیه سیستان زندگی می کنند. سیستان با قدمتی چند هزار ساله، سرزمینی است که از زبان، فرهنگ و آدابی کهن برخوردار است. وجود مثل های فراوان در این گویش، موبد این موضوع است. گردآوری داده ها به روش کتابخانه ای و مصاحبه با چند گویشور به شیوه توصیفی - تحلیلی انجام شده است. از میان حدود هفتصد ضرب المثل جمع آوری شده، تنها مواردی انتخاب شده که یکی از عناصر زبان طنز در آن ها غالب بوده است. در این پژوهش، بر اساس نظریه ناهماهنگی و ناسازگاری کلام و موقعیت در مثل ها حدود هفده مولفه طنزآمیز از اغراق، تناقض درونی، قیاس امور ناسازگار، اجتماع نقیضین، طنز موقعیت، تابوشکنی، نمادهای حیوانی و... شناسایی شده است. نتایج نشان داد که عنصر تابوشکنی بیشترین کاربرد را دارد و همچنین استفاده از نمادهای حیوانی به دلیل ویژگی جغرافیایی منطقه و زندگی روستایی، کاربرد بیشتری دارد. این اندازه کاربرد طنز و هزل در زبانزدهای مردم، بیانگر آشفتگی اجتماعی و فرهنگی در ادوار مختلف زندگی مردم سیستان است که با بیان شوخی و مطالبیه، سعی در بیان زشتی ها و معضلات پیرامون خود داشته اند.

کلمات کلیدی:

مثل، گویش سیستانی، زبان طنز، نظریه ناهماهنگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2075538>

